ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Τατιανῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'
Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρὸν

Ὕμνον, νὺν μεθέορτον πιστοί, ἄσωμεν Χριστοῦ τὴ Βαπτίσει, καθαρωτάτω νοϊ, ἤδη γὰρ ἐφέστηκε, πρὸς Ἰορδάνην σαρκί, ὁ Πατρὶ καὶ τῶ Πνεύματι, ἀεὶ συνυπάρχων, φύσει τῆς θεότητος, τῶ Ἰωάννη βοῶν. Δεῦρο, Βαπτιστὰ βάπτισόν με, θέλω γὰρ ἐκπλύναι τοῦ ῥύπου, φύσιν τῶν ἀνθρώπων ὡς φιλάνθρωπος.

Τρόμω, λειτουργούσί σοὶ Χριστέ, πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὡς Βασιλεῖ καὶ Θεῷ, ὅλως ἀτενίσαι σοί, τὰ Χερουβὶμ οὖ τολμᾷ, κορυφῆς δὲ τῆς θείας σου, κελεύεις μοὶ ψαῦσαι, χόρτω ὄντι Δέσποτα, ὁ Ἰωάννης φησί, φόβω δὲ συνέχομαι ὅλος, μὴ μὲ πὺρ τὸ ἄστεκτον φλέξη, τῆς φρικτῆς σου Κύριε θεότητος.

Ἦλθον, ἐκ Παρθένου σαρκωθείς, ῥείθροις τὸν Ἀδὰμ ἀναπλᾶσαι τοῦ Ἰορδάνου φησίν, αὖθις πρὸς τὸν Πρόδρομον, ὁ Λυτρωτὴς καὶ Θεός, ὡς Χριστῷ οὖν μοὶ πρόσελθε, καὶ γὰρ Ἰωάννη, τοῦτο φύσει πέφυκα, καὶ βάπτισόν με σαρκί, ὅπως τῶν δρακόντων συντρίψω, κάρας τῶν ἐκεῖ, ὁ τοῦ κόσμου, πᾶσαν ἁμαρτίαν αἴρων Κύριος.

Στιχηρὰ τῆς Ἁγίας, ὅμοια

Ὅτε, τῶ τοῦ Πνεύματος φωτί, καταλαμπομένη πλουσίως, πλοῦτον ἐμίσησας, μόνον ἀγαπήσασα τὸν ἐπουράνιον, τὴν Μαρτύρων στερρότητα, σαφῶς ἐνεδύσω, καὶ πρός ὑπερβάλλοντας, πόνους ἐχώρησας, ὅθεν τὸν ἐχθρὸν καθελοῦσα, νίκης ἀνεπλέξω στεφάνους, ὦ Τατιανὴ θεομακάριστε.

Ὅτε, τὸ δυσῶδες τῆς σαρκός, καὶ τῆς ἁμαρτίας τὴν φλόγα, Ἁγνὴ κατέσβεσας, δρόσω θείου Πνεύματος, τοῦ συνεργοῦντός σοί, τότε θῆρας ἐφίμωσας, σταδίου ἐν μέσῳ, σῶμα παραδοῦσά σου, πρὸς αἰκισμοὺς ἀνδρικῶς, ὅθεν τὸν ἐχθρὸν καθελοῦσα, νίκης ἀνεπλέξω στεφάνους, ὦ Τατιανὴ θεομακάριστε.

Ξίφος, οὐδὲ πὺρ οὐκ αἰκισμοί, θλίψεις οὐ λιμὸς οὐ παντοίας, εἶδος κολάσεως, σοῦ τὸν πρὸς τὸν Κύριον, ἤμβλυνεν ἔρωτα, διαπύρω καρδία γάρ, αὐτὸν ἐκζητοῦσα, πάντα τὰ ὁρώμενα, ὑφ' ἓν διέπτυσας, Μάρτυς, καὶ παστάδος τῆς θείας, ἔνδον κατεσκήνωσας νύμφη, τοῦ Παμβασιλέως χρηματίσασα.

Δόξα... Καὶ νύν... Ἦχος πλ. β'

Ὁρῶσά σε ἡ φύσις ἅπασα τῶν γηγενῶν, γυμνὸν ἐν ὕδασι τὸν Δημιουργόν, τὸ Βάπτισμα αἰτοῦντα, ἠλλοιοῦτο φόβω καὶ ἐξεπλήττετο, ὁ Πρόδρομος δέ, τρόμω συνείχετο, μὴ τολμῶν προσεγγίσαι σοί, ἡθάλασσα ἔφυγεν, Ἰορδάνης τὸ ῥεῖθρον ἀνεχαίτισε, τὰ ὄρη ἐσκίρτησαν θεωρούντά σε, καὶ Ἀγγέλων αἱ Δυνάμεις ἐξίσταντο λέγουσαι. Ὢ τοῦ θαύματος! ὁ Σωτὴρ γυμνοῦται, ἐνδύσαι θέλων σωτηρίαν, τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀνάπλασιν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β' Αἱ Ἀγγελικαὶ

Νὺν προφητικῶς, ἐκβοήσωμεν Κυρίω. Ἐπέφανες ἡμῖν, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν καὶ κτίστης, συνέτριψας δὲ Λόγε, τῶν δρακόντων τὰ στόματα, ἐν τῷ Ἰορδάνη ὡς οἰκτίρμων, καὶ τοὺς τυφλωθέντας τῶ φωτί σου, Χριστὲ ἐφώτισας. Εὐλογημένος ὁ φανεῖς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοί.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστάφη εἰς ὀπίσω,

Κράτος κατ' ἐχθρῶν, τῶ Βαπτίσματί σου Λόγε, ἔδωκας ἡμῖν, τοὶς ἐκ πόθου σεβομένοις, τὴν σὴν

οἰκονομίαν, ἣν ἑκὼν ἐξεπλήρωσας, λύσας τοὺς βροτοὺς ἐκ τῆς κατάρας, τῆς ἐκ τῆς Ἐδὲμ διαδραμούσης, ἐφ' ᾧ ψάλλομεν. Εὐλογημένος ὁ φανεῖς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοί.

Στίχ. Τὶ σοὶ ἐστι θάλασσα, ὅτι ἔφυγες; καὶ σοὶ Ἰοράνη ὅτι ἀνεχώρησας εἰς τὰ ὀπίσω;

Οἱ ἐν τῷ Ἀδάμ, τοὺς χιτῶνας δερματίνους, ἑκόντες ποτέ, ἐνδυσάμενοι τὴ πτώσει, ἓν ῥείθροις, Ἰορδάνου, ἐκδυσάμενοι σήμερον, ἐν τῷ Βαπτισμῶ τῶ τοῦ Κυρίου, θεολογοῦντες σὺν Ἀγγέλοις, αὐτῷ κράξωμεν. Εὐλογημένος ὁ φανεῖς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοί.

Δόξα... Καὶ νύν... Ἦχος πλ. β'

Ἀνυμνήσωμεν οἱ πιστοί, τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ εὐεργεσίας τὸ μέγεθος, ἐν γὰρ τῶ ἡμῶν παραπτώματι, γενόμενος ἄνθρωπος, τὴν ἡμῶν κάθαρσιν καθαίρεται ἐν τῷ Ἰορδάνη, ὁ μόνος καθαρὸς καὶ ἀκήρατος, ἁγιάζων ἐμὲ καὶ τὰ ὕδατα, καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν δρακόντων συντρίβων ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Ἀντλήσωμεν οὖν ὕδωρ μέτ' εὐφροσύνης, ἀδελφοί, ἡ γὰρ χάρις τοῦ Πνεύματος, τοὶς πιστῶς ἀντλοῦσιν, ἀοράτως ἐπιδίδοται παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις, τοῦ γὰρ Γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει σοί, ἀγαπητὸν σὲ Υἱὸν ὀνομάζουσα, καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἴδει περιστερᾶς, ἐβεβαίου τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανεῖς Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ τὸν κόσμον φωτίσας δόξα σοί.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσὴφ

Ἰορδάνη ποταμέ, τὶ ἐθαμβήθης θεωρῶν; Τὸν ἀθεώρητον γυμνόν, εἶδον καὶ ἔφριξα φησί, καὶ πῶς γὰρ τοῦτον οὐκ ἔμελλον φρίξαι καὶ δύναι; οἱ Ἄγγελοι αὐτόν, ὁρῶντες ἔφριξαν, ἐξέστη οὐρανός, καὶ γῆ ἐτρόμαξε, καὶ συνεστάλη θάλασσα, καὶ πάντα, τὰ ὁρατὰ καὶ ἀόρατα, Χριστὸς ἐφάνη, ἐν Ἰορδάνῃ, ἁγιᾶσαι τὰ ὕδατα.

Δόξα... Καὶ νύν... τὸ αὐτὸ

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν

Βαπτίζεται Χριστός, ὁ φωτίζων τὸν Κόσμον, ἐξ ὕψους ὁ Πατήρ, ἐμαρτύρησε λέγων. Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου, ἐν ᾧ ηὐδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε, οὗτός ἐστιν ὁ φωτίζων, τὴν οἰκουμένην, τὴ εὐσπλαγχνία αὐτοῦ, ὁ βαπτισθεὶς καὶ σώσας ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθοώπων.

Δόξα... Καὶ νύν... τὸ αὐτο

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς καί της Ἁγίας.

Ὠδὴ α' Ἦχος β'

«Δεῦτε λαοί, ᾄσωμεν ᾆσμα Χριστῷ τῶ Θεῷ, τῶ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὁδηγήσαντι τὸν λαὸν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».

Μαρτυρικαὶς ἠγλαϊσμένη φαιδρότησι, τῶ καθαρῶ παρ ἵστασαι, Μάρτυς νυμφίω σου, ψυχοφθόρων πταισμάτων, αἰτοῦσα λυτρωθῆναι, τοὺς ἀνυμνούντάς σε.

Πλούτου φθαρτοῦ, Μάρτυς τελείως ἠλόγησας, ἐν οὐρανοῖς τὸν ἄφθαρτον, καὶ διαμένοντα, ἐκζητοῦσα προθύμως, καὶ χαίρουσα ὑπῆλθες, Μαρτύρων στάδιον.

Πρὸς αἰκισμούς, πρὸς ἀλγηδόνας καὶ μάστιγας, πολυειδεῖς ἀπτόητος, Μάρτυς ἐχώρησας, συνεργοῦσαν γὰρ εἶχες, τὴν χάριν τοῦ Σωτῆρος, ἐνδυναμούσάν σε.

Θεοτοκίον

Ἡ τὴν πηγὴν τῆς ἀπαθείας κυήσασα, τραυματισθέντα πάθεσι, Κόρη θεράπευσον, καὶ πυρὸς αἰωνίου, ἐξάρπασόν με μόνη θεοχαρίτωτε.

Ὠδὴ γ'

«Ἐν πέτρᾳ μὲ τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου, εὐφράνθη γὰρ τὸ πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Οὐκ ἔσεισε τὸν πύργον τῆς σῆς καρδίας, συρρεύσασα βασάνων ἡ τρικυμία, ἐστήρικτο τὴ πέτρα γὰρ τῆς ἀγάπης, Χριστοῦ πανεύφημε, πρὸς ὃν ἐκραύγαζες. Ὡς οὐκ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Ἀνθρώπων τὴν ἀσθένειαν ὁ φορέσας, ἐπτέρωσε δυνάμει τὸ ἀσθενές σου, ἀνίσχυρον τὸν δράκοντα ὅθεν Μάρτυς, εἰς γὴν κατέρραξας, πιστῶς κραυγάζουσα. Ὡς οὐκ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Χειμάρρους ἀπεξήρανας ἀνομίας, τοὶς ῥείθροις τῶν αἱμάτων σου Μακαρία, τρυφῆς δὲ τοῦ χειμάρρου νὺν ἀπολαύεις, καὶ φῶς ἀνέσπερον, οἰκεῖς κραυγάζουσα. Ὡς οὐκ ἔστιν, Ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ἡ σύλληψις, ὁ τόκος σου ὑπὲρ λόγον, αἰῶνας γὰρ τὸν Κτίσαντα διὰ λόγου, ἐγέννησας ῥυσάμενον ἀλογίας, κόσμου τὰ πέρατα, Κόρη ἀπείρανδρε, ὃν δυσώπει πάντοτε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Εἱρμὸς

«Ἐν πέτρᾳ μὲ τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου, εὐφράνθη γὰρ τὸ πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα Ἦχος α'

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ

Κατ' ἴχνεσι τοῦ σοῦ, ἐραστοῦ ἑπομένη, σεμνὴ Τατιανή, τὸν ἐκείνου προθύμως, ἐζήλωσας θάνατον, καὶ τὸ πάθος τὸ ἄχραντον, ὅθεν ἔτυχες τῆς οὐρανίου παστάδος, στέφος ἄφθαρτον, περικειμένη ἀξίως, καὶ δόξαν ἀθάνατον.

Δόξα... Καὶ νύν... ὅμοιον

Ὁ μέγας ὑετός, πρὸς ποτάμια ῥεῖθρα, ἐπέφανε σαρκί, βαπτισθῆναι θελήσας, πρὸς ὃν ὁ θεῖος Πρόδρομος, ἐκπληττόμενος ἔλεγε. Πῶς βαπτίσω σε, ῥύπον μὴ ἔχοντα ὅλως; πῶς ἐκτείνω μου, τὴν δεξιὰν ἐπὶ κάραν, ἣν τρέμει τὰ σύμπαντα.

Ὠδὴ δ'

«Ὑμνῶ σε, ἀκοὴ γὰρ Κύριε, εἰσακήκοα καὶ ἐξέστην, ἑως ἐμοῦ ἥκεις γάρ, ἐμὲ ζητῶν τὸν πλανηθέντα. Διὸ τὴν πολλήν σου συγκατάβασιν, τὴν εἰς ἐμέ, δοξάζω πολυέλεε».

Ὡραῖον, τῆς ψυχῆς κατάστημα, εὐμορφία τῆς εὐσεβείας, Τατιανὴ φέρουσα, προσέτι δὲ τῆς μαρτυρίας φωτί, παραδόξως διαλάμπουσα, τῶ καθαρῶ Νυιμφίω εἰσοικίζεται.

Σιδήρω, σοῦ τὰς ὄψεις ξέοντας, παρανόμους ἀορασία, οὐράνιοι, Ἄγγελοι, ἠκίζοντο ἀποσταλέντες πρὸς σήν, ἐκ Θεοῦ Μάρτυς βοήθειαν, οἱ σου τὴν καρτερίαν κατεπλάγησαν.

Νομίμως, τὸν Χριστὸν κηρύττουσα, ἐτροπώσω παρανομοῦντας, θυσία δὲ ἄμωμος, εὐπρόσδεκτος τελειοτάτη αὐτῷ, προσηνέχθης ἀνακράζουσα. Σὲ ἀγαπῶσα Σῶτερ σφαγιάζομαι.

Θεοτοκίον

Πρὸς ὅρμον γαληνὸν μὲ ἴθυνον, θεονύμφευτε Παναγία, χειμάζει γὰρ κλύδων με, καὶ τάραχος τῆς ἁμαρτίας δεινῶς, τοὶς ἀνέμοις ῥιπιζόμενος, τῶν πονηρῶν πνευμάτων, τῶν θλιβόντων με.

Ὠδὴ ε'

«Ὁ φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων, ἡ σωτηρία τῶν ἀπεγνωσμένων, Χριστὲ Σωτήρ μου, πρὸς σὲ

ὀρθρίζω, Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φώτισόν με τὴ ἐπιλάμψει σου, ἄλλον γὰρ ἐκτός σου, Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι».

Φόβον Θεοῦ, ἐν γαστρὶ διανοίας εἰσδεξαμένη, πνεῦμα σωτηρίου ὁμολογίας, καὶ μαρτυρίου ἔτεκες, Γενναιόφρων παραδόξως, στερρῶς ἀθλήσασα, καὶ τὰς ἐναντίας, ἀρχὰς θριαμβεύσασα.

Σοῦ τὸ σεπτόν, καὶ μακάριον πάθος ἐκμιμουμένη, ἣ δι' ἀαπαθείας σοὶ συναφθεῖσα, πάσχει προθύμως, μεληδὸν τεμνομένη, ζωοδότα Χριστὲ κραυγάζουσα. Ἕτερον ἔκτός σου, Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Φωτιστικαίς, διαλάμπεις ἀκτίσι φαιδρυνομένη, Πνεύματος Ἁγίου, λαμπαδουχία, καὶ καταυγάζεις, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, ἁμαρτίας ζόφον σκεδάζουσα, Μάρτυς ἀθλοφόρε, Χριστοῦ πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Ἡ φωτεινή, τοῦ Ἡλίου Νεφέλη, λάμψον μοὶ αἴγλην, λύουσα τὸν ζόφον μου τῶν πταισμάτων, δίδου μοὶ χείρα, ἐμπαρέντι εἰς ὕλην ἁμαρτίας, ἔγειρον κείμενον, μόνη τοῦ πεσόντος, Ἀδὰμ ἐπανόρθωσις.

Ὠδὴ ς'

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον. Ἐκ φθορᾶς, ὁ Θεὸς μὲ ἀνάγαγε».

Ἐπὶ ξύλου ὡς ἔγνω ταθέντα σε, Μάρτυς ἡ σεμνὴ καρτερεῖ τὴν ἀνάρτησιν, καὶ τοὺς ξεσμοὺς τοῦ σώματος, διὰ πόθον τὸν σὸν Παντοδύναμε.

Ἀγριώτατοι θῆρες ἠδέσθησαν, μέσον ἀνδρικῶς τοῦ σταδίου ἀθλούσάν σε, θέκλαν ὡς πρὶν τὴν πρώταθλον, ἧς τὸν ζῆλον ἐκτήσω Ἀοίδιμε.

Ἐπιστάντες οὐράνιοι Ἄγγελοι, μέσον τῆς φρουρᾶς, σὲ φωτὶ κατελάμπρυναν, τῶν ἀλγεινῶν ἐξαίροντες, καὶ Θεοῦ ὡς ἀμνάδα δοξάζοντες.

Θεοτοκίον

Ἐκ πασῶν γενεῶν ἐξελέξατο, σὲ τὴν καλλονὴν Ἰακὼβ ἣν ἠγάπησεν, ὁ Ποιητὴς Πανάμωμε, καὶ ἐκ σοῦ ἀνατείλας ἐπέφανεν.

Ὁ Εἱρμὸς

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον. Ἐκ φθορᾶς, ὁ Θεὸς μὲ ἀνάγαγε».

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς

Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον τὴ οἰκουμένη, καὶ τὸ φῶς σου Κύριε, ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς, ἓν ἐπιγνώσει ὑμνούντάς σε. Ἦλθες ἐφάνης τὸ Φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τὴ ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Τατιανής.

Στίχοι

- Τῆς πάντα λαμπρὰς Τατιανὴς τὴ κάρα,
- Λαμπρὸν προεξένησε τὸ ξίφος στέφος.
- Τὴ δυοκαιδεκάτη Τατιανὴς αὐχένα κέρσαν.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πέτρου τοῦ Ἀβεσαλαμίτου.

Στίχοι

- Ἐπανθρακωθεὶς καρδίαν θείω πόθω,
- Ἐπ' ἀνθράκων ἥδιστα Πέτρος ἐκπνέει.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μερτίου.

Στίχοι

- Θεὸν ποθῶν ὕψιστον, ἰσχυρὸν μόνον,

· Μαστίζεται Μέρτιος ἰσχυρῶς ἄγαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι ὀκτὼ Μάρτυρες, οἱ ἀπὸ Νικαίας, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

· Θνήσκει χορὸς τὶς ὀκτάριθμος ἐκ ξίφους,
· Αἰῶνος εὑρεῖν ὀγδόου ζωὴν θέλων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, ἡ Ἁγία Μάρτυς Εὐθασία ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

· Αὐτῷ Θεῷ Σωτῆρι κόσμου προσφέρει,
· Αὐτῆς κεφαλὴν ἐκ ξίφους Εὐθασία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Ἡλιοῦ.

Στίχοι

· Ἄλλος δέδεικται θαυματουργὸς Ἠλίας,
· Ὁ θαυματουργὸς οὗτος ὄντως Ἠλίας.

Ταὶς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'

«Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου μετάρσιον τὴν φλόγα ἀνερρίπισε, Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύματος, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος».

Εὐτόνως Ἀήττητε σπαθιζομένη, μαστῶν τὴν ἀφαίρεσιν, ὑπέστης καρτερώτατα, πυρὶ οὐρανίω δέ, Μάρτυς κατέφλεξας, σέβειν τοὺς μὴ θέλοντας Θεόν, ὃν πᾶσα κτίσις ὑμνεῖ δοξάζουσα.

Ἐγκάρδιον φέρουσα τὸ πῦρ τὸ θεῖον, σοῦ τῆς ἀγαπήσεως, Χριστὲ ἡ Παναοίδιμος, τὸ πῦρ τὸ ὁμόδουλον οὐκ ἐδειλίασε, Παίδων εἰκονίζουσα τῶν πρίν, καὶ τὴν ἀνδρείαν, καὶ τὴν στερρότητα.

Θηρῶν ἀγριότης σοὶ καθυπετάγη, λεόντων τὰ χάσματα, ἀπήμαντος παρέδραμες, Θεοῦ σὲ δοξάσαντος, τοῦτον δοξάσασαν, τούτου τὰ παθήματα τῇ σῇ, ἀναπληροῦσα σαρκὶ Πανεύφη με.

Θεοτοκίον

Ζωὴν ἐνυπόστατον ἡμῖν τεκοῦσα, θανάτω τὸν θάνατον, σαφῶς ἐξαφανίσασαν, τὰ πάθη θανάτωσον, τὰ τῆς σαρκὸς ἡμῶν, πίστει τῶν τιμώντων σὲ Ἁγνή, ὡς Θεοτόκον καὶ ὑπερένδοξον.

Ὠδὴ η'

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοὶς Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Καλλωπισθεῖσα ἀρεταίς, ὡραιώθης καλλοναὶς τοῦ μαρτυρίου, καὶ Νυμφίω ἡρμόσθης τῶ ὑπὲρ πάντας βροτούς, ὡραίω κάλλει διαλάμπουσα, τῆς ἀθανασίας, Τατιανὴ θεόφρον.

Σὺν ἀσωμάτοις Λειτουργοίς, ἐν εἱρκτῇ τὸν Ποιητὴν ἐδοξολόγεις, διαλάμπουσα δόξῃ, τῆς θεϊκῆς ἀστραπῆς, καὶ πάσιν ἀπρόσιτος μένουσα, τοὶς κεκρατημένοις, τῶ ζόφω τῆς ἀπάτης.

Ἡ συντριβή σου τῶν μελῶν, ἐξελέπτυνεν ἐχθροῦ μηχανουργίας, τῶν αἱμάτων ἡ ῥύσις, τῆς ἀθεϊας δεινούς, χειμάρρους Σεμνὴ ἀπεξήρανε, πέλαγος θαυμάτων, ἡμῖν ἀναδειχθεῖσα.

Θεοτοκίον

Σῶσον οἰκτείρησον ἡμᾶς, τὸν οἰκτίρμονα Θεὸν ἡμῖν Σωτῆρα, ὑπὲρ λόγον τεκοῦσα, πυρκαϊὰς λογισμῶν, παθῶν τε ἐξαίρουσα καύσωνα, σοῦ ταὶς ἱκεσίαις, ἁγνὴ Παρθενομῆτορ.

Ὁ Εἱρμὸς

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρος, τῶν Ἑβραίων τοὶς Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὧς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὠδὴ θ'

«Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτω σοφία ἥκοντα, καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορὰ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἁγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Μετὰ πολλὰς τὰς βασάνους, τὴ τοῦ ξίφους σὲ δίκη, δεινὸς καθυποβάλλει δικαστής, ἧς τὴ ἀνόδω ἐκρότησαν, αἱ οὐράνιαι τάξεις, Χριστὸς δὲ παναλκεῖ σὲ δεξιά, ἐστεφάνωσε Μάρτυς, νομίμως ἐναθλήσασαν.

Συναγελάζη Μαρτύρων, φανοτάταις ἀγέλαις, τρανότερον ἐγγίζουσα Θεῷ, βλέπεις ἃ βλέπουσιν Ἄγγελοι, ὡς παρθένος νυμφώνι, αὔλίζ! τοῦ Νυμφίου σου Σεμνή, δυσωποῦσα σωθῆναι, τοὺς πόθω σὲ γεραίροντας.

Ἐσφραγισμένην πηγὴν σε, κεκλεισμένον τε κῆπον, ἀνάθημα σεπτὸν καὶ ἱεράν, νύμφην Χριστοῦ ἀδιάφθορον, ἱερεῖον καὶ θῦμα, ἀμνάδα καὶ καλὴν περιστεράν, τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων, Τατιανὴ κηρύττομεν.

Θεοτοκίον

Ἡ ταὶς φωναὶς καμπτομένη, τῶν θερμῶς σὲ αἰτούντων, ἡ μόνη τῶν πιστῶν καταφυγή, σῶσον οἰκτείρησον Δέσποινα, διατήρησον βλάβης, καὶ πάσης τῶν Ἐθνῶν ἐπιδρομῆς τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθω, ἀεὶ σὲ μεγαλύνοντας.

Ὁ Εἱρμὸς

«Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτω σοφία, ἥκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρωσει φθορά, πεπτωκότα δεινῶς, ἒξ ἁγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον

Ἐπεφάνη ὁ Σωτὴρ

Διὰ τὸν πόθον τοῦ Χριστοῦ, βασάνους ἐκαρτέρησας, Τατιανὴ γενναιόφρον, καὶ τῶν Δαιμόνων τὴν ἰσχύν, γενναίως ἐξηφάνισας, διὰ τούτό σε πάντες, πιστῶς μακαρίζομεν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς

Ἐπεφάνη ὁ Σωτήρ, ἡ χάρις ἡ ἀλήθεια, ἐν ῥείθροις τοῦ Ἰορδάνου, καὶ τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιά, καθεύδοντας ἐφώτισε, καὶ γὰρ ἦλθεν ἐφάνη, τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος πλ. β' Αἱ Ἀγγελικαὶ

Σέλας ἐκ φωτός, φῶς ὑπάρχων Ἰησοῦ μου, ἐφώτισας ἡμᾶς, ἐν ἀρρήτῳ σου ἑλλάμψει, τοὺς πρὶν ἐκτυφλωθέντας, ἐν Ἐδὲμ ἐκ τοῦ ὄφεως, ἐν τῷ Ἰορδάνη ἄρτι φάος, πάντες τῶ φωτί σου καθορῶντες, πιστῶς ψάλλομεν. Εὐλογημένος ὁ φανεῖς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοί.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστάφη εἰς ὀπίσω,

Μύστα καὶ φρικτῶν, οἰκονόμε μυστηρίων, Πρόδρομε χαράς, καὶ τοῦ Πνεύματος αὐτόπτα, τὸν Βαπτισθέντα Λόγον, ὑπὸ σοῦ ὣς ηὐδόκησεν, αἴτησαι ἡμῖν ἁμαρτημάτων, λύτρωσιν ἀεὶ παρασχεθῆναι, αὐτῷ ψάλλουσιν. Εὐλογημένος ὁ φανεῖς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοί.

Στίχ. Τὶ σοὶ ἐστι θάλασσα, ὅτι ἔφυγες; καὶ σοὶ Ἰοράνη ὅτι ἀνεχώρησας εἰς τὰ ὀπίσω;

Ἄρωμεν πιστοί, ἐν συνέσει τὰς καρδίας, δράμωμεν σπουδή, ἐν τοῖς ῥείθροις Ἰορδάνου, καὶ ἴδωμεν τὸν Κτίστην, σαρκικῶς βαπτιζόμενον, ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, καὶ σὺν αὐτῷ θεολογοῦντες, ἀναμέλψωμεν. Εὐλογημένος ὁ φανεῖς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοί.

Δόξα... Καὶ νύν... ὅμοιον

Ὦ τῆς ὑπὲρ νοῦν, θεϊκῆς οἰκονομίας! πῶς ὁ Ποιητής, τῶ ποιήματι παρέστη, καὶ κλίνει τούτω κάραν, ὑποδείγματι γὰρ ἡμῖν, τύπον ταπεινώσεως εἰσάγει, τοὶς κατὰ ψυχὴν φωτιζομένοις. Διὸ ψάλλομεν.

Εὐλογημένος ὁ φανεῖς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοί.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.